

Isten vagy a mammon?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 9:14; Zsoltár 33:6-9; 50:10; Máté 19:16-22; Zsidók 2:14-15; 1Péter 1:18

„Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2:9-11)!

Isten nem veszteget túl sok szót arra, hogy megmagyarázza a pénz és az anyagiak hajszolásával kapcsolatos álláspontját. Krisztus szavainak a gazdag emberről, aki – bár az Úr megáldotta – csak halmozta és halmozta javait, Isten félelmét kellene elültetniük mindnyájunk szívébe: *„Bolond, ma éjjel elkéri tőled a lelkedet, amiket azért magadnak készítettél, kiéi lesznek? Így jár az, aki kincset gyűjt magának, és nem Istenben gazdag” (Lk 12:20-21).*

Isten és a pénz szolgálata egymást kölcsönösen kizáró cselekedet. Vagy az egyik, vagy a másik – Isten vagy a mammon. Mese csak, hogy egyszerre lehet mindkettőt szolgálni, mert aki kettős életet próbál élni, az előbb-utóbb meghasonlik önmagával. Becsaphatunk másokat, talán még önmagunkat is, de Istent nem, és egy nap majd számot kell adnunk neki.

Döntenünk kell, és minél tovább tétovázunk, keressük a kifogásokat, késlekedünk, annál erősebb és bénítóbb rabságba szorítja lelkünket a pénz imádata. A hit döntést igényel, amit sokkal könnyebbé tesz, ha arra összpontosítunk, hogy kicsoda Isten, mit tett értünk és mivel tartozunk neki.

KRISZTUS, A TEREMTŐ

Olvassuk el 1Móz 1:1, Zsolt 33:6-9, Ézs 45:11-12, Jer 51:15 és Jn 1:3 versét! Mit mondanak ezek az igeszakaszok a minket körülvevő anyagi világról?

„Krisztus volt az, aki kiterjesztette az egeket és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, »aki hegyeket épít erejével« (Zsolt 65:7), »akié a tenger és ő is alkotta azt« (Zsolt 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 12. o.).

Az anyagi dolgok önmagukban nem rosszak. Más vallásoktól eltérően, amelyek azt tanítják, hogy eleve rossz az anyagi világ és az anyag, mert csak a lelki dolgok a jók, a Biblia nagyra értékeli az anyagi világot. Hiszen maga Jézus teremtette. Hogyan lehetne gonosz? Sajnos azonban *rosszra is lehet fordítani*, mint Isten minden ajándékát, de ettől még Isten eredeti ajándéka nem lesz rossz. A Biblia figyelmeztet, hogy ne rontsuk meg és ne torzítsuk el az Isten által teremtett világ dolgait. Nem állítja, hogy azok önmagukban rosszak lennének. Éppen ellenkezőleg! Isten teremtette az anyagi világot és azt akarta, hogy gyermekei élvezzék a világ gyümölcseit, áldásait: „*És örömet találj mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr, a te Istened, és a te házad népének; te és a lévita, és a jövevény, aki te közötted van*” (5Móz 26:11; lásd még 5Móz 14:26).

Jézus a Teremtő (Jn 1:1-3), és a föld csak ízelítő az Ő alkotásaiból. Kreatív képessége miatt egyedi szempontból tekint az életre és földi teremtményeire. Ismeri az anyagi dolgok értékét, tisztában van azzal, hogy áldásunkra, sőt, élvezetünkre adta azokat. Azt is tudja, hogy mi történik, ha rosszul használjuk ezeket az ajándékokat, vagy magukat a dolgokat tartjuk életünk céljának, holott minden az Isten dicsőségét hivatott szolgálni.

Nézzünk körül, figyeljük meg a teremtett világ megannyi hihetetlen szépségét! Még a bűn rombolása után is észrevehetünk valamit abból, ami valaha „igen jó” volt. Mit közvetít ez a világ Alkotójának jóságáról?

ISTEN FIA/EMBER FIA

Keresztényként hisszük, hogy Jézus teljesen Isten, ugyanakkor teljesen ember is. Az isteni és emberi ilyen mértékű egybekapcsolódása révén egyedi a meglátása arról, hogy mi a fontos a földön és mi az az örökkévalóság szempontjából. Nem érthetjük, miként lehet Jézusnak egyszerre teljesen isteni és teljesen emberi is a természete, az azonban egyáltalán nem érvényteleníti ennek igazságát, mint ahogy a repülőgép repülését sem gátolja, ha hiányosak az ismereteink az aerodinamika terén.

„Itt két titok van egyben: a személyek pluralitása az isteni egységben, valamint a Szentháromság és az emberiség egysége Jézus Krisztusban... A képzelet világában sincs ehhez hasonló, bámulatos dolog, mint a testtételel igazsága” (J. I. Packer: *Knowing God* [Isten megismerése]. Downers Grove, Illinois, 1973, InterVarsity Press, 53. o.).

Jézus földre jöttének az volt az egyik oka, hogy bemutassa, milyen szerető és gondoskodó Istenünk van és mennyire törődik velünk. Egyáltalán nem rideg és távoli istenség, amilyennek néhányan hiszik. Jézus bemutatta menynevei Atyánk igazi jellemét.

Sátán azonban megpróbálta elszakítani, sőt, elidegeníteni az embereket Istentől. Igyekezett személytelenként feltüntetni lényét, mint aki egyáltalán nem törődik velünk. Megpróbál mindent megtenni azért, hogy ne ismerjük és ne tapasztaljuk Isten jóságának, kegyelmének a valóságát. Az anyagi dolgok iránti féktelen vágyakozásunk egyszerű eszköz Sátán kezében arra, hogy elérje ezt a célját.

Olvassuk el Mt 19:16-22 szakaszát! Miként akar Sátán eltávolítani bennünket az Úrtól az anyagiak szeretetével? Mit árul el erről ez a történet?

Képzeljük el magát a testben megjelent Istent, amint beszél a fiatalemberrel, aki nyilván tudta, hogy Jézus különleges. És mégis mi történt? Engedte, hogy a nagy vagyon, a gazdagság szeretete elszakítsa őt magától az Istentől! A világ és a gazdagság imádata annyira megvakította, hogy ugyan elszomrodott, ez azonban nem volt elég a helyes döntéshez. Nem amiatt bánkódott, hogy elveszíti a vagyonát. Azért volt szomorú, mert így elveszítette a lelkét.

Akár gazdagok vagyunk, akár szegények, hogyan lehetünk biztosak abban, hogy helyesen viszonyulunk a világi dolgokhoz?

KRISZTUS, A MEGVÁLTÓ

A menny alapelvei között nincs ott a bűn miatti adósság. Sajnos Ádám és Éva vétkezett, és a törvény áthágása halált jelentett. Ennek következtében pedig az emberiség az isteni igazságszolgáltatás adósa lett. Kilátástalan helyzetbe kerültünk, lelki értelemben fizetéképtelenné lettünk, olyan adósságot halmoztunk fel, amit sosem fizethetnénk vissza. Isten szeretete azonban beindította értünk a megváltási tervet. Jézus lett a kezesünk (Zsid 7:22). Krisztus megváltása a legfontosabb tranzakció, amit valaha véghezvittek. Csakis az Ő áldozata biztosíthatta az isteni igazság által igényelt „fizetséget”. Amikor Jézus megfizette tartozásunk fejében a bűn árát, az igazság és a kegyelem ölelkezett a kereszten. A világegyetem még sosem volt tanúja a gazdagság ilyen mértékű megnyilvánulásának, amit az emberiség megváltásáért fizetett az Isten (Ef 5:2). „Isten a menny tárházának minden kincsét a földre árasztotta. Krisztus odaáldozásával az egész mennyet nekünk adta, és megvásárolta rajta az ember akaratát, érzéseit, értelmét, lelkét” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 223. o.).

Olvassuk el az alábbi bibliaszövegeket, majd soroljuk fel, mitől mentett meg bennünket Krisztus! Gal 3:13; Kol 1:13; 1Thessz 1:10; Zsid 2:14-15; 1Pt 1:18; Jel 1:5

In 19:30 versében a görög *tetelestai* kifejezést tartják a valaha elhangzott legfontosabb szónak, és azt jelenti, hogy „*Elvégeztetett*”. Ez volt Jézus végső szava a kereszten. Ez azt jelentette, hogy teljesítette a küldetését, teljes egészében kifizette adósságunkat. Nem úgy ejtette ki, mint akinek nincs reménysége, hanem úgy, mint aki véghezvitte az elveszett világ megváltását. A Megváltó keresztje egy múltbeli eseményt jelképez, ami hat a jelenre és reménységet ad a jövőre. Jézus azért áldozta fel az életét, hogy egyszer s mindenkorra lerontsa a bűnt, a halált és az ördög munkáját. Nem érdemeljük meg, mégis megváltást nyertünk (Ef 1:7)! A megváltás csodáiba pillantva szent földre lépünk. Krisztus a Megváltónk – Ő az Isten legmagasztosabb önkinyilatkoztatása. Legfőbb célja a mi megváltásunk. Ez jelzi, hogyan tekint az emberiségre és milyen nagyra értékeli a velünk való kapcsolatot. Az igazságnak érvényt szerzett, így Krisztus már arra figyel, hogyan fogadjuk az áldozatát.

Gondoljuk át: Krisztus a teljes adósságunkat kifizette, mindenért szenvedett, amit csak elkövettünk! Mi az egyetlen méltó válasz erre (lásd Jób 42:5-6)?

A FÉLTŐN SZERETŐ ISTEN

Isten kijelentette a fáraónak: „*Mert ezúttal minden csapásomat rábocsátom a te szívedre, szolgáládra és népedre, azért, hogy megtudd, hogy nincs hozzám hasonló az egész földön*” (2Móz 9:14, ÚRK).

Mire utalt az Úr, amikor kijelentette: „*nincs hozzám hasonló az egész földön*”?

„Véges elménk képtelen felfogni a végtelen Isten művének jellegét. A szent Úr a legragyogóbb intelligencia, a legbölcsőbb és legműveltebb elme előtt is örök titok marad” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyásgátételek a gyülekezetnek]. 5. köt., 698-699. o.).

Istenhez nincs hasonló (1Kir 8:60). Úgy gondolkodik, emlékezik és cselekszik, hogy azt mi nem is tudjuk felfogni. Mindegy, hogyan próbáljuk a saját képünkre formálni, mindig Isten marad. Ő az, aki megalkotta a hópelyheket, az agyunkat, az arcunkat, egyéni tulajdonságainkat, „és rajta kívül nincs más” (1Kir 8:60, ÚRK). Ő a Teremtő, aki alapvetően különbözik teremtményeitől.

A következő igék alapján tehát mennyire különbözik Isten a teremtményeitől? 1Sám 2:2; Zsolt 86:8; Ézs 55:8; Jer 10:10; Tit 1:2

Amikor azon elmélkedünk, hogy milyen az Isten, mi mindennel rendelkez, mi mindent cselekszik, fel sem vetődik bennünk, hogy versenyre kelhetnénk vele. Ám bizonyos értelemben „versenyeznie kell” az ember szeretetéért és ragaszkodásáért. Talán ezért írja az Ige, hogy féltőn szerető Isten (2Móz 34:14). Az embert szabadnak teremtette, ami azt jelenti, hogy szabadságunkban áll szolgálni Őt, vagy rajta kívül bármi mást. Ez volt az emberiiség alapproblémája: a különféle formákban jelentkező más istenek imádata mellett döntöttek, és nem az egyetlen, igaz Istent imádták, aki teremtette és fenntartja az egész univerzumot. Ezért mondja, hogy Ő féltőn szerető Isten.

Vajon az életünkben verseng valami az Isten iránti szeretettel?

A VALÓDI TULAJDONOS

Isten tulajdonai vagyunk mind a teremtés, mind a megváltás jogán, de nemcsak mi magunk vagyunk az Övéi, hanem minden vagyunk is. A szoros értelmében semmink sincs a döntéseinken kívül.

Ezzel szemben a világi gondolkodás egyik alaptétele, hogy értékeink a saját tulajdonukat képezik. Ám ez becsapás. Ha a keresztény úgy gondolja, hogy az övé minden, amije van, akkor Isten Igéjének tanításával ellentétes dolgot hisz. Minden Istené, nem a miénk (Jób 38:4-11). Mi csak idegenek/jövevények és bérlők vagyunk (3Móz 25:23), miként az izraeliták voltak az ígélet földjén. A következő lélegzetvételünk is Istentől függ (ApCsel 17:25). Amiről azt gondoljuk, hogy a miénk, az is az Övé. Csak Isten sáfárai, vagyónának kezelői vagyunk, ezért az Ő dicsőségére kell felhasználni kézzelfogható és meg nem fogható javainkat egyaránt.

A következő versek alapján írjuk le, mi mindenre terjed ki Isten tulajdona! 5Móz 10:14; Zsolt 50:10; 104:16; Ez 18:4; Agg 2:8; 1Kor 6:19-20 Ezek szerint hogyan tekintsünk anyagi javainkra?

„Minden Istené. Az ember talán figyelembe sem veszi az Úr igényét. Mi közben Isten gazdagon elárasztja áldásaival, ő csak önző felmagasztalására használja mindazt, de egy nap majd számot kell adnia arról, hogyan sáfárkodott” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyágtételek a gyülekezetnek]. 9. köt., 246. o.).

Isten a tulajdonos, mi pedig a sáfárai vagyunk, ami olyan kapcsolatot jelent, ami által felkészülhetünk a mennyre, ami a saját áldásunkra és mások javára szolgál. A hűtlen sáfár viszont talán akadályozza a tulajdonos hozzáférését saját javaihoz. Ahogy a tegnapi tanulmányban is leszögeztük: Isten nem kényszeríti ránk az akaratát. Ő teremtett meg és ránk bízta a világ javainak kezelését addig, amíg vissza nem tér. Hüen tükrözi a vele való kapcsolatunkat az, amit javainkkal teszünk.

Gondoljuk át, mit jelent a gyakorlatban az, hogy nem mi birtokoljuk javainkat, mert minden Istené! Ezek szerint hogyan viszonyuljunk a ránk bízott javakhoz?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mai ismereteink szerint a sáfárság akkor kezdődött, amikor Isten csodálatos kerti otthonba helyezte Ádámot és Évát, amit művelniük és őrizniük kellett (1Móz 2:15). Tökéletes, élhető viszonyok között kellett tartaniuk az Édent – ami nem lehetett túl nehéz feladat. Isten felhatalmazta őket feladatuk végzésére és megtanította kötelességeikre. Az új családnak életcél és boldogságot biztosított az Édenről való gondoskodás.

A héberben az „uralkodni” (1Móz 1:26, 28) szó még azt fejezi ki, hogy „uralma, ellenőrzése alá von”. A körülményeket figyelembe véve ez nem szigorú uralom volt Isten teremtett világa fölött, inkább jó szívvel végzendő gondoskodás. Ez a kötelességünk azóta sem szűnt meg. Ádámnak és Évának abban a környezetben kellett megtanulnia, hogy Isten a tulajdonos, ők pedig a javak kezelői, sáfárai. Istennek kezdettől fogva az volt a szándéka, hogy Ádámnak és Évának felelős posztja legyen, de ne legyenek tulajdonosok. Bizonyítaniuk kellett Isten előtt, hogy hűségesek feladataikhoz.

„Isten Ádáma és Évára bízta az Éden kertjét, hogy gondozza, »művelje és őrizzze azt«. Ők pedig boldogan vállalták és végezték a feladatot. Elméjük, szívük és akarataik teljes összhangban működött. Munkájuk közben nem fáradtak el, nem érezték terhét. Óráik hasznos munkával teltek, egymással boldog közöséget ápoltak. Elfoglaltságuk kellemes volt. Az Atya és Jézus meglátogatta őket és beszélgetett velük. Teljes szabadságban éltek... Isten volt édeni otthonuk tulajdonosa, neki tartoztak számadással” (Ellen G. White: *Manuscript Releases* [Válogatott kéziratok]. 10. köt., 327. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mire tanít a környezetünkkel kapcsolatos alapvető felelősségről az, hogy Istené a világ? Kerülve a környezetvédő aktivisták szélsőséges politikai megnyilvánulásait, akik magát a teremtett világot imádják, vajon a keresztényeknek mi legyen az álláspontja a környezetvédelmet illetően?
2. Gondoljuk át újra a féltőn szerető Isten kifejezést! Talán nem könnyű megérteni, mert a féltékenységhez sokszor rossz képzeteket társítunk és kerüldőnek tartjuk. Hogyan alkalmazható mégis Istenre ez a kifejezés, de negatív jelentéstartalom nélkül?
3. Hogyan tanulhatunk meg különbséget tenni az Isten által teremtett dolgok helyes használata és élvezete, valamint ugyanezek káros használata és kizsákmányolása között? Miért fontos a megkülönböztetés?

GERZSENYI SÁNDOR:

ÓRÁNK LEJÁR

Nézd, mennyi jel, mennyi fény, mennyi árnyék!
Mind arra int: Jézusunk visszatér.
Bősz harcra kél ellenünk most a Sátán;
semmit sem ad, bárha mindent ígér.
Hogy reng a föld! Halld, miként zeng az ég!
Vedd hát ma kézbe az áldott Igét!
Nincs messze már. – Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!

Várd, mint a hű szolga Jézust, a Gazdát!
Bár késni látszik, te virrasztva várd.
Tedd szorgosan, mit reád bíz a Lélek,
ünnepre készülve őrizd ruhád!
Csak nézz az Úrra és semmit se félj!
Fönn égi hon vár rád, mennyei cél.
Nincs messze már. – Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!